

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Variatie

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 Het leven van Maria van Betanië
- 4 Elia en Elisa, twee profeten op pad
- 6 Leert de Bijbel een mannelijk/vrouwelijk godsbeeld en mensbeeld?
- 7 De schuldbrief die tegen ons was
- 8 Het Hooglied
- 9 In de schaduw van de Almachtige
- 10 De eindtijd

Ook in dit nummer mogen we weer een variatie aan Bijbelse onderwerpen belichten. In het artikel over Maria van Betanië gaat het ditmaal over de aanloop naar de opwekking van Lazarus. De uiteindelijke conclusie van dit gedeelte is: *'Wachten op de Heer is de beste voorbereiding om aan Zijn stem te kunnen gehoorzamen'*.

Als we dan denken aan het vele dienen van Marta, kunnen we in het artikel over Elia en Elisa leren hoe we het dienen mogen beginnen. Elisa is, zo zegt Hugo Bouter, *'beslist niet begonnen met het verrichten van tekenen en wonderen onder het volk Israël. Hij moest luisteren naar de woorden van de profeet Elia, en onder meer zorgen voor diens persoonlijke behoeften. In 2 Koningen 3:11 vinden wij een uitspraak die licht hierop werpt: 'Elisa, de zoon van Safat, die water op Elia's handen goot'. Hij begon dus met heel simpel werk: het gieten van water over Elia's handen (bijv. na de maaltijd)'*.

In de daarop volgende Reply vinden we waarschuwingen tegen een verwrongen beeld van God. Een mooi citaat waar we werkelijk iets aan hebben: *'Naar Gods beeld betekent dat de mens kan nadenken, mogelijkheden naast elkaar kan zetten, uit meerdere mogelijkheden een keuze kan maken, een plan kan maken om de gemaakte keuze uit te voeren en ten slotte te realiseren. God gaf de mens deze capaciteiten, omdat hij over de schepping zou moeten heersen (Gen. 1:26). Zonder de genoemde capaciteiten zou hij die taak niet kunnen doen. Dit zijn typisch menselijke eigenschappen waarin de mens op God lijkt, en waarin hij zich onderscheidt van de dieren. Het maakt dat de mens ook volledig verantwoordelijk is voor zijn handelen en de keuzes die hij maakt'*.

De WoordStudie van Gerard Kramer gaat deze keer over het begrip 'schuldbrief', een

woord dat slechts eenmaal voorkomt in het N.T., en wel in Kolossenzen 2:14. Daar is sprake van *'de schuldbrief die tegen ons [getuigde] door zijn inzettingen [en] die onze tegenstander was'*. Uiteindelijk mag dit woord ons brengen bij Hem die aan het kruis genageld is.

In het veertigste deel over het Hooglied, de hoogste taal van de liefde, kijken we naar een gesloten tuin en een gesloten bron, een verzegelde fontein. Ger de Koning geeft daarin praktische toepassingen van dit vers. Maar ook dat *'een hof of een tuin in de Schrift een plaats is waar God gemeenschap met de mens wil hebben. Dat zien we al in het paradijs. Het is een tuin die helemaal door Hem is gemaakt als een lusthof voor Hemzelf. Daarin zijn de hoogste zegeningen van de schepping verenigd'*.

Verder een kort fragment over de verkwikking, troost en kracht die de vermoeide pelgrim vindt in de tegenwoordigheid van Christus.

Het artikel van Werner Mücher voert ons naar het eindgebeuren, waarin alle volken geoordeeld zullen worden omdat ze vanwege hun vijandschap tegen Israël allemaal aan dezelfde kant staan. Rusland en de hoofdstad Moskou zullen in deze vijandschap het voortouw nemen. We zien ook in de huidige situatie in het Midden-Oosten dat Rusland veel invloed heeft in een overspannen situatie. Wij mogen echter weten dat al deze dingen in Gods hand zijn en er niets aan Zijn aandacht ontsnapt. De volken mogen razen en blazen, maar uiteindelijk zal het Vrederijk komen, als de Zoon des mensen is verschenen in Zijn heerlijkheid. Alle volken van de aarde zullen voor Hem bijeengebracht worden en Hij zal als de Rechter van levenden en doden het oordeel uitvoeren.

Veel zegen bij het lezen en een vriendelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

HET LEVEN VAN MARIA VAN BETANIË

Een beknopte bijbelse biografie

2. Maria en de opwekking van Lazarus

In het evangelie naar Lucas worden Maria en Marta verder niet genoemd. Alleen uit Johannes 11 weten we dat ze een broer hadden, en dat hij kennelijk behoorde tot het huisgezin te Betanië. Dit blijkt uit Johannes 11:5, waar staat: 'Jezus nu had Marta en haar zuster en Lazarus lief'. In vers 1 wordt alleen gezegd: 'Nu was er iemand ziek, Lazarus van Betanië, uit het dorp van Maria en haar zuster Marta'. In vers 5 worden deze drie personen samen genoemd als degenen die Jezus liefhad. Dat ze met elkaar waren verbonden, blijkt ook uit de smart van de zusters om hun verlies en de zorgzame liefde voor elkaar. We concluderen dan ook dat ze één gezin, één huishouding vormden.

Verder moeten we opmerken dat Lazarus zelf het hoofdonderwerp is van dit hoofdstuk, dat ook een typologische betekenis heeft. Want ik denk dat hij een type is van het toekomstige overblijfsel van Israël, waarvan Daniël zegt dat 'velen van hen die slapen in het stof van de aarde, zullen ontwaken' (Dan. 12:2). Daniël doelt hier ongetwijfeld op de herleving van het overblijfsel van Israël in de toekomst, waarvan de opwekking van Lazarus in ons hoofdstuk een beeld of type is. Maar we willen nu niet hierop ingaan, omdat we ons hoofdzakelijk met Maria, de zuster van Lazarus, bezighouden. Maar alle drie personen – Marta, Maria en Lazarus – zijn zo nauw met elkaar verbonden in Johannes 11 en 12, dat we Maria ook in relatie tot Marta en Lazarus moeten zien. Juist door deze relaties en de omstandigheden waarin de gebeurtenissen plaatsvinden, komt het karakter van Maria duidelijk naar voren.

Dat de Geest van God met name Maria op het oog heeft, blijkt al vóór het begin van het verhaal. Want in vers 2 lezen we dat Maria degene was die de Heer met balsem had gezalfd en Zijn voeten met haar haren had afgedroogd, 'wier broer Lazarus ziek was'. Dit is een prachtige herinnering aan de liefdedaad van Maria, die zo aangenaam was voor God dat de welriekende geur ervan zelfs na 60 jaar¹ nog opsteeg voor Zijn troon. Na deze ontroerende tussenzin begint het verhaal met de mededeling dat de zusters van Lazarus een boodschap naar Jezus stuurden, die luidde: 'Heer, zie, hij die U liefhebt is ziek' (Joh. 11:3).

Het was duidelijk geen gewone ziekte, maar een ziekte die Maria en haar zuster het ergste deed vrezen. Maar ze wisten dat ze niet hulpeloos waren, want ze kenden Hem die de boze geesten had uitgeworpen door Zijn woord en die allen had genezen die ziek waren. Daarom richtten ze zich tot Hem in hun bittere nood. Hun gemeenschappelijke nood bracht hen ertoe samen een beroep te doen op Hem. Zo gaat het vaak met Gods kinderen en ook met gezinnen; en het gemeenschappelijke gebed is altijd zegenrijk, want men weet zich samen afhankelijk van God en verwacht alles van Hem. Maar in het geval van Lazarus werd de verhooring van het gebed uitgesteld. En wel omdat de Heer nog een grotere zegen op het oog had, zoals Hij duidelijk aangaf toen Hij zei: 'Deze ziekte is niet tot de dood, maar ter wille van de heerlijkheid van God, opdat de Zoon van God erdoor wordt verheerlijkt' (Joh. 11:4).

Deze woorden geven ons de sleutel tot de mededeling die we anders niet zouden begrijpen: 'Toen Hij dan hoorde dat hij ziek was, bleef Hij nog twee dagen in de plaats waar Hij was' (Joh. 11:6). We kunnen wel zeggen dat er zelfs drie redenen waren voor het uitstel van de Heer om aan de oproep van de zusters gehoor te geven. De eerste hebben we al gezien in vers 4. Als de Heer onmiddellijk ernaartoe was gegaan en Lazarus had genezen, zou dat zeker tot eer van God zijn geweest. Maar God wilde door middel van de opwekking van Lazarus een bijzonder getuigenis geven aangaande Zijn geliefde Zoon.

Daarom ging de Heer niet naar Betanië *voordat* Lazarus was gestorven. Het feit dat Hij Lazarus uit het graf riep was allereerst tot eer van God, maar tegelijk was het een openlijk bewijs dat Jezus Gods Zoon was 'in kracht naar de Geest van de heiligheid, door Zijn opstanding uit de doden' (Rom. 1:4).² De tweede reden was de positie van afhankelijkheid die de Heer speciaal in dit evangelie inneemt. Hoewel Hij de Zoon was, sprak of handelde Hij nooit als het niet de wil van de Vader was (Joh. 5:19; 12:49; 14:10). Daarom bleef Hij waar Hij was, totdat het de wil van de Vader was om naar Betanië te gaan. Hoe groot Zijn liefde ook was voor de bedroefde zusters, Hij liet Zich niet leiden door Zijn gevoelens maar door de wil van de Vader, die Hij altijd volkomen gehoorzaamde.

1) Als het evangelie naar Johannes niet voor het jaar 90 A.D. is geschreven, zoals men veelal aanneemt, dan was het dus 60 jaar na de hemelvaart van de Heer.

2) Deze uitdrukking kan beter worden vertaald met de woorden 'door dodenopstanding'. Zijn eigen opstanding, maar ook de opwekking van andere doden door de Heer Zelf ligt erin besloten.

De laatste reden is ongetwijfeld dat dit uitstel ook ertoe diende om de zusters op de proef te stellen en hen voor te bereiden op een bijzondere manifestatie van Gods heerlijkheid (Joh. 11:40). In de opwekking van hun broer zouden ze zien hoe de heerlijkheid van God zichtbaar werd. Dit is één van de geheimen van de wegen van de Heer met de Zijnen. Zij roepen tot Hem en het lijkt alsof Hij niet hoort. Toch hoort Hij ons wel; maar als Hij niet direct de oplossing geeft waarom we vragen, dan heeft Hij daarmee een bedoeling. Door allerlei oefeningen wil Hij de harten van de Zijnen geschikt maken voor de zegen die Hij gaat geven. Belijden we allemaal niet dat Zijn weg volmaakt is? We moeten dan ook in alle omstandigheden op Hem vertrouwen, in het bewustzijn van Zijn liefde.

We slaan nu het onderwijs over dat de Heer Jezus aan de discipelen gaf in verband met de dood van Lazarus, en Zijn zorg voor hen om hun geloof te versterken (Joh. 11:7-16). In vers 17 lezen we dan dat Lazarus al vier dagen in het graf lag, toen Jezus te Betanië kwam. Het dochtertje van Jaïrus was pas gestorven, toen Hij het opwekte uit de dood. De zoon van de weduwe te Naïn werd naar het graf gedragen, juist toen de Heer de lijkstoet ontmoette, en Hij hergaf de dode het leven. Maar in het geval van Lazarus had de dood zijn prooi al vier dagen in zijn macht. Deze opwekking was dus nog een krachtiger bewijs van de macht van de Zoon van God. Bovendien waren er Joden uit Jeruzalem gekomen om Marta en Maria te troosten over haar broer, die hierdoor ook ooggetuigen werden van de macht van Jezus om doden op te wekken.

Verder wordt onze aandacht hier opnieuw gericht op het contrast tussen Marta en Maria. Zodra Marta hoorde dat Jezus kwam, ging ze Hem tegemoet. Maar Maria bleef in huis wachten. Het was zeker een grote beproeving voor hen beiden geweest, dat de Heer zolang had gewacht met Zijn antwoord op hun eerdere boodschap. We lezen er niets over, maar uit het contrast in hun gedrag kunnen we wel het resultaat van de beproeving zien. Zowel voor Marta als voor Maria was het moeilijk geweest. Ze gebruiken dezelfde woorden als ze bij de Heer komen (Joh. 11:21, 32). Hieruit blijkt ook hun verbazing over het uitstel van de Heer. Ze hebben er zeker samen over gesproken in hun angst en verdriet.

Maar Marta had nog niet het doel van de beproeving gezien, want ze werd nog gekenmerkt door haast en ongeduld. Maria daarentegen had de les geleerd en ze wachtte kalm op de roepstem van de Heer. Het verdriet van Maria was niet voorbij, want de kostbare familieband was verbroken en vanzelfsprekend voelde ze het verlies. Maar haar droefheid werd nu verlicht door een vast vertrouwen in de Heer. Daarom kon ze rustig in huis blijven zitten, terwijl Marta in haar vurigheid en ongeduld naar buiten ging om Hem te ontmoeten. Hun karakters waren totaal verschillend, en dat zou zeker ook zo blijven. Maar dat verklaart toch niet helemaal het contrast in hun manier van doen. Het is eerder zo dat Maria méér van de Heer heeft begrepen dan Marta, doordat ze aan Zijn voeten had gezeten en naar Zijn woorden had geluisterd. Terwijl Marta erg in beslag werd genomen door het vele dienen.

We kunnen zeker niet voorbijgaan aan de genade en goedheid van de Heer in Zijn gesprek met Marta. Marta

ging Hem tegemoet en kennelijk zonder aarzeling zei ze verwijtend: 'Heer, als U hier was geweest, zou mijn broer niet gestorven zijn'. Dit was waar, want de dood had niet kunnen intreden in de tegenwoordigheid van de Heer, die Zelf de opstanding en het leven is. Maar Marta sprak deze waarheid uit om haar klacht kenbaar te maken. Waarom was de Heer niet gekomen *voordat* haar broer was gestorven? Hieruit bleek de toestand van haar hart. Ze kende het ware karakter niet van Degene met Wie ze sprak.

Toch voegt ze nog eraan toe: '(...) maar ook nu weet ik, dat God U al wat U van God zult bidden, zal geven' (Joh. 11:21-22). Hiermee wilde ze mogelijk aangeven wat volgens haar het beste voor Hem was om nu te doen. In elk geval had ze wel geloof in de Heer. Ze zag Hem zeker als een profeet, zoals bijvoorbeeld de profeet Elisa, die de macht had om wonderen te doen. Maar het is duidelijk dat ze niet helemaal begreep Wie Hij was, hoewel ze Hem had aangenomen als de Christus, de Gezalfde van God. De Heer behandelt haar gebrekkige geloof echter met grote voorzichtigheid. Hoe teer buigt Hij Zich als het ware over de toestand waarin Hij haar aantreft! Hij wil haar verder leiden, zodat ze leert begrijpen Wie Hij is, dat Hij Zelf in Zijn Persoon zowel de opstanding als het leven is. Hij antwoordt: 'Je broer zal opstaan'. Ja, zegt Marta, 'ik weet dat hij zal opstaan in de opstanding op de laatste dag'. Want zoals elke vrome Jood geloofde ze dat er op de laatste dag een opstanding van de rechtvaardigen zou zijn.

Maar dan gebruikt de Heer zelfs het onbegrip van Marta om haar – en daarmee ook ons – bekend te maken met de heerlijke waarheid: 'Ik ben de opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al sterft hij; en ieder die leeft en in Mij gelooft, sterft geenszins in eeuwigheid' (Joh. 11:25-26). Hij zou het doodsoordeel dat op de Zijnen lag wegnemen; en zij zouden opstandingsleven ontvangen in Hem, die het oordeel wilde dragen en als de Opgestane het leven van al de Zijnen zou zijn. Hij zei nog iets tegen Marta: 'Geloof je dat?' 'Ja Heer', antwoordde ze, 'ik geloof dat U de Christus bent, de Zoon van God, die in de wereld zou komen'. Zij erkende Hem dus als de Messias, volgens het onderwijs van Psalm 2. Met deze woorden beleed ze haar geloof, hoewel het getuigenis dat ze zojuist had gehoord veel verder ging. Maar toen ging ze weg, alsof ze wel voelde dat ze de woorden van de Heer niet helemaal had begrepen en dat Maria, haar zus, de betekenis ervan beter zou begrijpen. Daarom riep ze Maria in het geheim en zei: 'De Meester is er en Hij roept je'.

Zo wordt Maria weer onder onze aandacht gebracht. Marta handelde zeker volgens de gedachten van de Heer toen ze Maria riep, ook al was dit misschien geen rechtstreekse opdracht van Hem. De geestelijke toestand van Maria bleek onmiddellijk uit haar reactie op de woorden van Marta. Want toen zij dit hoorde, 'stond zij snel op en ging naar Hem toe' (Joh. 11:28-29). Haar liefde bracht haar tot snelle gehoorzaamheid. Ze was rustig in huis blijven zitten, totdat Hij haar riep. Maar nu die roepstem tot haar kwam, gaf ze er haastig gevolg aan. Wachten op de Heer is de beste voorbereiding om aan Zijn stem te kunnen gehoorzamen.

ELIA EN ELISA, TWEE PROFETEN OP PAD

De roeping van Elisa - 1 Koningen 19:19-21

Giuseppe Angeli

In deze studies over de hemelvaart van Elia en de roeping en taak van Elisa zien we allereerst dat God soeverein is: Hij roept wie Hij wil en Hij gebruikt wie Hij wil. We zien echter ook de kant van de menselijke verantwoordelijkheid: Elisa gaf gewillig gehoor aan Gods roeping, hoewel hij hiervoor de vruchtbare akkers van zijn vader moest prijsgeven en voortaan moest 'ploegen' op de rotsachtige bodem van het Tienstammenrijk dat de afgoden diende.

De aanstelling van Hazaël, Jehu en Elisa

Toen de profeet Elia aan het einde van zijn indrukwekkende loopbaan was gekomen en een persoonlijke ontmoeting met God had gehad bij de berg Horeb, kreeg hij nog een drievoudige opdracht te vervullen (zie 1 Kon. 19:15vv.):

1. Hazaël moest hij zalven tot koning over Aram;
2. Jehu moest hij zalven tot koning over Israël;
3. Elisa moest hij zalven tot profeet in zijn plaats.

Het is merkwaardig dat Elia de eerste twee opdrachten niet heeft vervuld en het verhaal onmiddellijk verder gaat met de roeping van Elisa – het derde en laatste onderdeel van het goddelijke bevel. Het is ook niet zo dat dit het einde betekende van Elia's eigen taak. Wij lezen nog weer over hem in 1 Koningen 21, waar hij Achab het oordeel aanzegt in de wijngaard van Nabot, en ook in 2 Koningen 1, waar hij de dood van Achazja voorzegt. Voor Elisa zijn deze jaren, waarin hij in de nabijheid van de profeet Elia leefde en hem diende, ongetwijfeld een goede voorbereidingstijd geweest voor zijn eigen dienst.

De beste verklaring voor het uitstel van de aanstelling van Hazaël en Jehu, is dat God traag is tot toorn en rekening heeft gehouden met het latere berouw van Achab (1 Kon. 21:29). God heeft het oordeel over Zijn volk, waarom Elia bij de berg Horeb impliciet had gevraagd door Israël bij God aan te klagen, zolang mogelijk uitgesteld: 'Wie dan aan het zwaard van Hazaël ontkomt, hem zal Jehu doden; en wie aan het zwaard van Jehu ontkomt, hem zal Elisa doden' (1 Kon. 19:17). Het heeft lang geduurd voordat deze personen daadwerkelijk werden aangesteld en hun oordeelswerk hebben uitgevoerd. Hazaël en Jehu werden pas veel later geroepen tot het koningschap (zie 2 Kon. 8 en 9).

Van een zalving bij de aanvang van hun taak is alleen sprake in het geval van Jehu – wij lezen niets over

een dergelijke handeling bij Hazaël en evenmin bij de roeping van Elisa. Het woord 'zalven' moeten wij hier in de eerste plaats verstaan in de zin van 'aanstellen' of 'toewijden' (vgl. Ps. 2:6; Spr. 8:23 SV; Ps. 105:15; Jes. 61:1). Een letterlijke zalving van profeten wordt in de Schrift trouwens niet vermeld, wel van priesters en koningen. De enige symbolische handeling die Elia verrichtte bij de roeping (misschien moeten we zeggen: de voorlopige aanstelling) van zijn opvolger, was dat hij hem zijn mantel toewierp (vs. 19). Het gebaar was veelzeggend genoeg: Elisa ontving de profetenmantel uit Elia's hand en zou zich in de toekomst hierin mogen hullen (2 Kon. 2:12-13).

Deze mantel speelde later trouwens nog een interessante rol bij Elia's opneming in de hemel: het water van de Jordaan verdeelde zich naar beide zijden, zodra Elia resp. Elisa met de mantel op het water sloegen (2 Kon. 2:8, 14). De Jordaan, die eindigt in de Dode Zee, kan met recht de 'doodsrivier' worden genoemd. De macht van de dood moet echter wijken voor de macht van God, die verder reikt dan de grenzen van dood en graf. Uiteraard moeten wij geen magische kracht aan de mantel zelf toekennen. Deze was slechts het teken van de macht van God, waarmee Hij Zijn dienstknechten bekleedde.

God roept wie Hij wil

Terwijl Elia (die naam betekent: 'mijn God is Jahweh') wel omschreven is als de profeet van het oordeel, was Elisa (d.i. 'God is redding') bij uitstek de profeet van de genade. Telkens was hij helend en reddend bezig. Overal waar hij op het toneel verscheen, daagde er leven en hoop.

Helemaal in strijd hiermee lijkt de aankondiging dat Elisa zou doden wie aan Jehu's zwaard ontkwam (1 Kon. 19:17). Met het zwaard heeft hij in ieder geval niemand gedood. Zoals gezegd houdt dit vermoedelijk verband met Gods geduld om het oordeel over Zijn volk te brengen. Toch heeft Elisa's optreden met het 'zwaard' van Gods woord wel geleid tot de dood van tweeënveertig spottende jongens uit Betel (2 Kon. 2).

Elisa's roeping ging zoals gezegd niet gepaard met een zalving, tenminste niet in de letterlijke zin van het woord. Inhoudelijk gezien kreeg hij echter wel deel hieraan. De zalving spreekt van de gave van de Geest en de toerusting door de Geest voor een bepaald dienstwerk (vgl. 1 Sam. 16:13; 2 Kor. 1:21-22; 1 Joh. 2:20, 27). Elisa kreeg deel aan de geest van Elia toen hij hem ten

hemel zag varen – zoals wij deelhebben aan de Geest van Christus na Diens verheerlijking in de hemel. In de kracht van die Geest kunnen wij onze roeping en taak vervullen.

Elisa was volop bezig toen hij werd geroepen: hij was aan het ploegen met twaalf span runderen (vs. 19). Zijn woonplaats Abel-Mechola lag niet ver van de Jordaan, ongeveer halverwege het Meer van Galilea en de Dode Zee. Zijn vader moet een rijke boer zijn geweest met behoorlijk wat personeel. Elisa zelf was bij het twaalfde span runderen, en dat betekent dat er nog elf anderen aan het ploegen waren met de overige runderen. Uiteraard was dit een geschikte plek om het hele werk op de akker te overzien.

Maar hoewel hij een positie op de achtergrond innam bij het twaalfde span runderen, kon hij Gods roeping niet ontwijken. God riep hem daar waar hij was: bij het twaalfde span runderen. En Elia wist hem daar te vinden en wierp hem zijn profetenmantel toe: voortaan zou hij niet als akkerbouwer maar als profeet door het leven gaan. God roept wie Hij wil, en Hij roept ons waar Hij maar wil. Hij roept aanzienlijken en Hij roept geringen. Akkerbouwers roept Hij om te ploegen op de akker van de wereld en daar het zaad van het Woord van God te zaaien. Vissers roept Hij om hen te veranderen in vissers van mensen. God is soeverein en Zijn roeping is levend en krachtig.

Gods roeping is niet vrijblijvend

Elisa op deze plaats, bij het twaalfde juk runderen, doet ons denken aan Paulus, die geroepen werd als de geringste en de laatste van de apostelen en die tevens stamde uit de laatste – de twaalfde – stam van Israël (1 Kor. 15:9; Fil. 3:5). Toch heeft God juist door middel van deze dienstknecht een geweldig werk verricht. God wist hem ook te vinden op de plaats waar hij was, zelfs toen hij weigerde in het goede spoor te gaan en als een onverstandig rund hard tegen de prikkels achteruit sloeg (Hand. 26:14). God had hem op het oog, want Hij had hem vanaf de schoot van zijn moeder afgezonderd en hem door genade geroepen (Gal. 1:15). Paulus mocht de boodschap van het leven en van Gods rijke genade prediken aan dode zondaars – precies zoals Elisa, de man Gods, overal waar hij kwam het leven bracht in de dood en de rijke hulpbronnen van Gods genade opende.

Gods roeping grijpt echter diep in onze situatie en onze relaties in. Ze is niet vrijblijvend en leidt vaak tot een breuk met oude vrienden en familiebetrekkingen. Wij zien dat ook in het leven van Elisa: hij moest afscheid nemen van zijn familie, van zijn vader en zijn moeder (vs. 20). Hij volgde weliswaar gewillig en verliet zijn runderen – zoals later de discipelen alles wat ze bezaten in de steek zouden laten om Jezus te kunnen volgen. Maar hoewel hij Elia achterna snelde, zat hij met het probleem van zijn familiebetrekkingen: 'Laat mij toch mijn vader en mijn moeder kussen, dan wil ik u volgen'.

Het antwoord van de profeet was toestemmend, maar het herinnerde hem wel duidelijk aan Gods roeping, die niet meer ongedaan gemaakt kon worden: 'Ga heen, keer terug, want wat heb ik u gedaan?' De bewoordingen van dit antwoord zijn een beetje vaag, maar worden door

de meeste uitleggers toch opgevat als een toestemming aan Elisa om afscheid te gaan nemen en dan terug te keren om voortaan de profeet te volgen.

Het antwoord van de Heer Jezus in een soortgelijke situatie was iets radicaler. Aan het slot van Lucas 9 lezen wij over iemand die de Heer wilde volgen, maar daaraan de volgende voorwaarde verbond: 'Ik zal u volgen, Heer, maar sta mij toe eerst afscheid te nemen van hen die in mijn huis zijn'. Vermoedelijk wilde hij dit gebruiken als een excuus om het volgen van de Heer nog maar even uit te stellen. Maar de Heer, die de harten kent en doorgrondt, gaf hem het volgende antwoord: 'Niemand die zijn hand aan de ploeg slaat en achterom kijkt, is geschikt voor het koninkrijk van God' (Luc. 9:61-62).

Gods roeping kan geen uitstel lijden. Ze vereist een voornemen van het hart om de Heer te dienen en bepaalde prioriteiten te stellen. Het koninkrijk van God moet op de éérste plaats komen in ons leven. Bij Elisa was er gelukkig geen aarzeling om te volgen. Hij was bereid om zijn hand aan de ploeg te slaan: nu niet meer op de akker van zijn vader, maar op Gods 'akker', het arbeidsveld van de twaalf stammen van Israël. Hoewel hij vanuit menselijk oogpunt gezien een onzekere toekomst tegemoet ging, gaf God hem een veel groter arbeidsterrein terug.

De afscheidsmaltijd

Op het afscheid van zijn ouders volgde een afscheidsmaltijd voor het personeel van zijn vader, zoals we lezen: 'Zo keerde hij van achter hem terug, nam een span runderen, slachtte ze en kookte hun vlees op het hout van het juk van de runderen. Hij gaf dat aan het volk en zij aten' (vs. 21). Zulke inderhaast georganiseerde offermaaltijden, waarbij het materiaal van aanwezige voertuigen of werktuigen tot brandhout diende, worden ook vermeld bij de terugkeer van de Ark van het verbond uit het gebied van de Filistijnen en bij het einde van de plaag over Israël bij de dorsvloer van de Jebusiet Arauna (1 Sam. 6:14-15; 2 Sam. 24:22-25).

De maaltijd die Elisa hier hield, was in eerste instantie een afscheidsmaltijd. Maar vanwege de in Israël geldende offerwetten – zie Leviticus 7 en 17 – zal het offerkarakter hieraan niet hebben ontbroken. We leren hier twee belangrijke geestelijke lessen voor onszelf:

(1) Wij zijn toegewijd aan de dienst van God op grond van het offer van Christus, die ons heeft gekocht met de prijs van Zijn eigen bloed. Hij heeft het eigendomsrecht op ons verworven, en Hij is tevens de grote Profeet die wij nu mogen volgen.

(2) Onze onderlinge verbondenheid als gelovigen en de wederzijdse erkenning van de dienst die onze Heer en Meester aan ieder van ons heeft toevertrouwd, is eveneens gegrond op Christus' offer. Wij weten ons immers met elkaar en met Hem verbonden door het werk dat Hij voor ons heeft volbracht. Christus is het ware slachtoffer of vredeoffer, aan Wie wij door het geloof mogen deelhebben. Deze offermaaltijd geeft uitdrukking aan de harmonie onder de leden van Gods volk en aan de vrede met God die wij – ook in praktische zin – mogen genieten.

Vervolg op pag. 12

LEERT DE BIJBEL EEN MANNELIJK/VROUWELIJK GODSBEELD EN MENSBEELD?

Vraag

Iemand sprak op moederdag over het zalig prijzen van Maria door alle geslachten (Luc. 1:48), en over de Geest als moedervogel etc. Ruach is immers een vrouwelijk woord in het Hebreeuws, en de Geest van God zweefde over de wateren. In het Nieuwe Testament zegt de Heer dat Hij de kinderen van Jeruzalem had willen bijeenvergaderen, zoals een hen haar kuikens (Matt. 23:37). Dit klinkt allemaal wel logisch. Onze kinderen hebben afgelopen moederdag ook geleerd dat God zowel mannelijk als vrouwelijk is. Wat moet je hier nu mee?

Antwoord

Het bezwaar is dat hiermee een *tweeslachtig* godsbeeld en mensbeeld wordt gecreëerd, en dan zou het terecht zijn om op zoek te gaan naar een mannelijke of vrouwelijke wederhelft in jezelf. Je komt dan uiteindelijk op het spoor van de verering van Maria en van goden en godinnen zoals in het heidendom. Je ziet in deze tijd de openheid naar Rome toe alleen maar toenemen. Ik denk dat dit mede gebeurt onder de invloed van het New Age denken.

God is Bijbels gezien onze *Vader* in Christus. Dit is Zijn zelfopenbaring in het Woord, en in dit karakter (nl. als Vader) moeten wij Hem ook dienen en aanbidden volgens Johannes 4. Dit staat allemaal in contrast met het heidendom en zijn vele moedergodinnen (zie o.a. de passage in Hand. 19: Groot is de Diana, of Artemis van de Efeziërs).

Dat de vrouw evenals de man naar Gods beeld is geschapen, ieder op een unieke manier, is echter voluit Bijbels (Gen. 1 en 2). Maar wij kunnen daaruit geen conclusies trekken over het wezen van God Zelf. God is een geest en wij mogen geen fysieke voorstelling van Hem vormen. Dan maak je een eigen (denk)beeld van Hem, en dat is in strijd met het tweede gebod van de wet (Ex. 20). Het gaat om morele en geestelijke eigenschappen van God, waarvan man en vrouw beelddrager zijn.

Het gaat dan ook veel te ver om te zeggen, zoals wel gedaan is omdat de gelovige uit God geboren is: 'God heeft mij gebaard'. Dan zou je Hem immers ook als Moeder kunnen aanroepen. Het smalle pad van de waarheid loopt altijd tussen gevaren van links en van rechts. In de hedendaagse gender-ideologie ziet men tot

welke verwarring het tweeslachtige mensbeeld leidt, tot in de wetgeving toe.

Een paar notities:

God openbaart Zich in de Schrift als God (El), Jahweh en nu voor ons als de Vader van onze Heer Jezus Christus. Er is m.i. in de Schrift geen enkele aanleiding om over God te denken in termen van een vrouwelijk persoon. Zelfs niet in termen van mannelijk/vrouwelijk. Zo iets van 'als God toornst dan doet Hij dat als de mannelijke God en als Hij Zich ontfermt, doet Hij dat veel meer als de vrouwelijke God'. Maar dat is puur menselijk denken, legt een menselijk schema op Wie God is. De begrippen vrouwelijk en mannelijk horen bij de mens, zo heeft God hen gemaakt. De begrippen horen niet bij God, zo heeft Hij Zich in de Schrift niet geopenbaard.

Er is de satan alles aan gelegen dat mensen over God denken in vrouwelijke termen. Hij zal dus altijd proberen dat beeld in ons denken naar binnen te brengen. Denk bijv. aan 'Moeder Aarde', Maria, de 'koningin van de hemel' en andere vormen daarvan. Zij is de Moeder Gods en daarom eigenlijk belangrijker dan God Zelf. Zij neemt de plaats van God in en wordt aanbeden. Ook een boek als 'The Shack' (Ned: 'De uitnodiging') brengt foute vrouwelijke godsbeelden bij veel christenen naar binnen, zonder dat ze het in de gaten hebben.

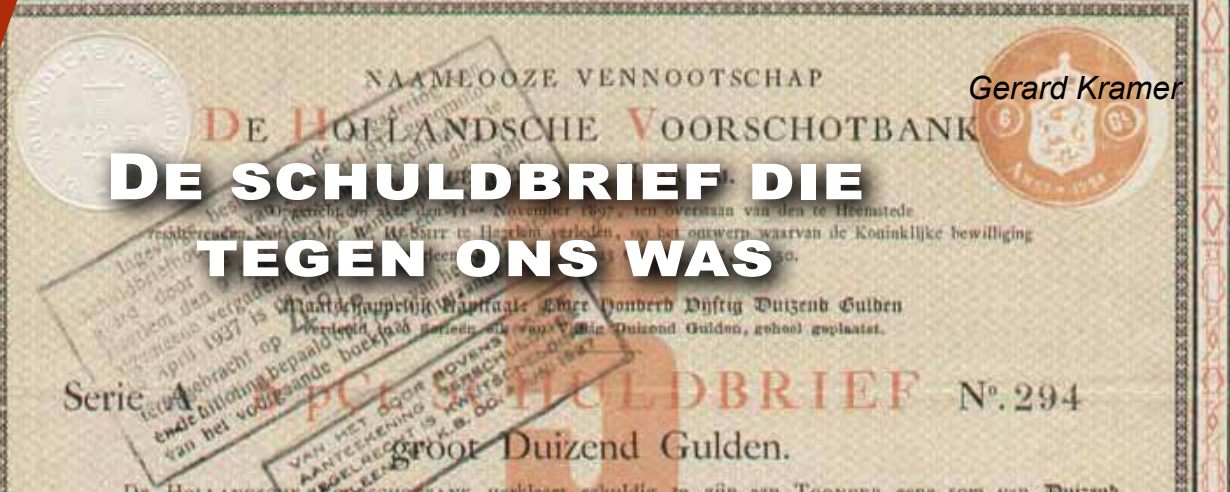
Als we over God in termen van mannelijk en vrouwelijk gaan denken, is dat tot oneer van Hem. We verlagen Hem in ons denken dan eigenlijk tot een schepsel. Wat een schande om zo over de Schepper te denken!

Ook is de satan er alles aan gelegen om wat God mannelijk en vrouwelijk gemaakt heeft, te vernietigen. Dat begint bij het ontkennen en omdraaien van rollen/verantwoordelijkheden, via de seksualiteit (homo/hetero) en eindigt in het lichamenlijk ombouwen van de geslachten (de transgender hype van de laatste tijd).

Misverstanden kunnen makkelijk rijzen naar aanleiding van de gedachte dat de mens 'naar Gods beeld' geschapen is. Velen denken waarschijnlijk dat dit inhoudt dat God ook een mannelijke en vrouwelijke kant heeft, omdat Hij de mens schiep naar Zijn beeld, mannelijk en vrouwelijk. Maar er staat: '*Laten Wij mensen maken naar Ons beeld, naar Onze gelijkenis (...) en God schiep de mens naar Zijn beeld, naar het beeld van God schiep Hij hem* (enkelvoud: de mens); *mannelijk en vrouwelijk schiep Hij hen* (meervoud)'. Voor de details betreffende man en vrouw zie Gen. 2.

Ik denk juist dat 'naar Gods beeld' niets te maken heeft met mannelijk of vrouwelijk (dat heb ik geleerd van een leerling van Francis Schaeffer). Naar Gods beeld betekent dat de mens eigenschappen/capaciteiten heeft gekregen die God ook heeft en die de mensen onderscheiden van de dieren. 'Naar Gods beeld' betekent dat de mens kan nadenken, mogelijkheden naast elkaar kan zetten, uit meerdere mogelijkheden een keuze kan maken, een plan kan maken om de gemaakte keuze uit te voeren en ten slotte te realiseren. God gaf de mens deze capaciteiten, omdat hij over de schepping zou moeten heersen (Gen. 1:26). Zonder genoemde capaciteiten zou hij die taak niet kunnen doen. Dit zijn typisch menselijke eigenschappen waarin de mens op God lijkt, en waarin hij zich onderscheidt van de dieren. Het maakt dat de mens ook volledig verantwoordelijk is voor zijn handelen en de keuzes die hij maakt.

DE SCHULDBRIEF DIE TEGEN ONS WAS

Wat is een schuldbrief?

Het woord 'schuldbrief' komt in het Griekse Nieuwe Testament slechts eenmaal voor en wel in Kolossenzen 2:14. Daar is sprake van 'de schuldbrief die tegen ons [getuigde] door zijn inzetten [en] die onze tegenstander was'. Het Griekse woord voor 'schuldbrief' is *cheirografon*, dat letterlijk 'handschrift' of 'handtekening' betekent. Het was een met de eigen hand geschreven of ondertekend document, waarin men verklaarde bij iemand een schuld te hebben en zich verplichtte deze binnen een bepaalde termijn in te lossen.

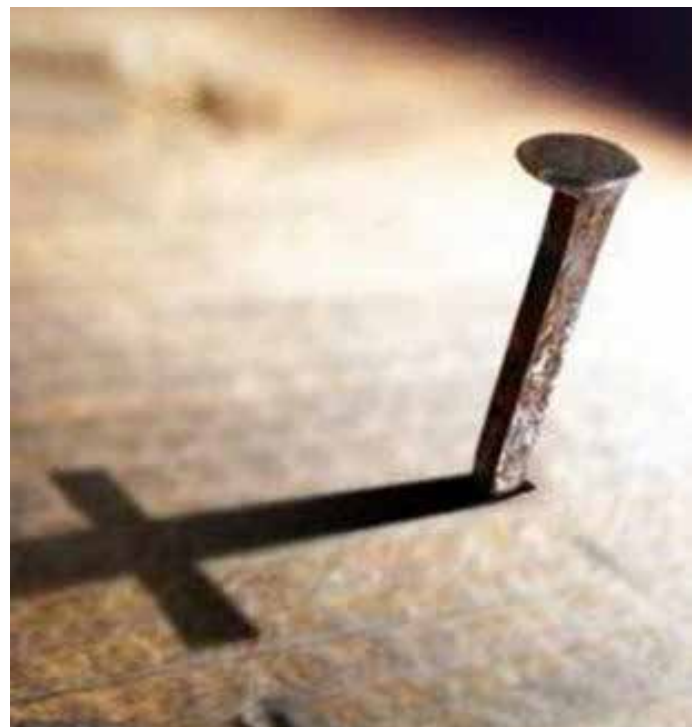
Wie hadden de schuldbrief in Kolossenzen 2 ondertekend?

In hoofdstuk 2:14 is Paulus inmiddels overgaan van 'u', de Kolossenzen, op 'ons', de Joden. Hij geeft aan dat er een door de Joden zelf ondertekende schuldbekentenis was die tegen hen getuigde door zijn inzetten – een duidelijke toespeling op de wet van de Sinai (vgl. Ef. 2:15, 'de wet van de geboden, die in inzetten bestaat'). Natuurlijk hadden de Joden deze wet niet zelf geschreven, maar in hun zelfoverschatting hadden zij als het ware hun handtekening daaronder geplaatst. Zij hadden daarbij de tekst van de wet in hun schuldbekentenis opgenomen en waren daarom verbondsmatig verplicht de wet te houden (zie Ex. 19:8; 24:3).

Wat is er met deze schuldbrief gebeurd?

De gelovigen te Kolosse waren echter nooit onder deze wet geweest. Toch waren zij gevoelig voor uitingen van Joods ritualisme; dat is de achtergrond van de vermaningen in deze brief (Kol. 2:11, 16-17; 3:11). Maar wat voor zin had het dan om zich, zeker als heidenen, te plaatsen onder inzetten waaraan juist door de dood van Christus een einde was gekomen? Ook zonder zulke inzetten te kennen waren zij al geestelijk dood geweest. Zelfs de Joden die deze inzetten nota bene kenden en uiterlijk hadden geprobeerd te houden, waren daardoor evenmin tot leven gekomen. De Kolossenzen moesten zich realiseren dat Paulus over de wet in de verleden tijd spreekt. Hij laat juist zien dat de schuldbekentenis, die zijn voorgelacht en ook hem alleen maar toonde hoe groot de door hen opgebouwde schuld was (Rom. 3:20), door God Zelf uitgewist en uit de weg geruimd is.

Dat laatste is niet zomaar even tussendoor door God verricht. God heeft deze door de Joden getekende schuldbekentenis *aan het kruis genageld* – en dan zien we het beeld van een schuldbekentenis en de kwietschelding van een schuld plotseling overgaan in de schokkende realiteit van het kruis op Golgota. Daar is immers niet *iets*, maar *iemand* aan het kruis genageld: de Mens Christus Jezus, in Wiens handen de afdruk van de spijkers ook na Zijn opstanding nog zichtbaar was (Joh. 20:25). De nadruk valt ook bij Paulus in deze brief op Christus' lichamelijk lijden. Er is sprake van 'het bloed van Zijn kruis' (1:20), van het 'lichaam van Zijn vlees' (1:22), van Zijn dood (1:22; 2:11), en van Zijn begrafenis (2:11). Toen Christus stierf, kwam er ook een einde aan de tijd waarin de Joden ononderbroken hadden laten zien dat de geboden van de Sinai op zichzelf ten leven waren, maar in de mensen – en allereerst bij henzelf – de neiging hadden gewekt ze te overtreden (Rom. 7:10). Dus ook de Joden, die zich vrijwillig onder de wet hadden gesteld, verdienden de dood!

Gelukkig is zowel de bekeerde Jood als de bekeerde heiden met Christus begraven en opgewekt. Elders zegt Paulus het zo: 'Daarom, als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden' (2 Kor. 5:17).

HET HOOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Een gesloten tuin bent u, Mijn zuster, [Mijn] bruid, een gesloten bron, een verzegelde fontein' (Hoogl. 4:12).

Een gesloten tuin

De bruidegom vergelijkt zijn bruid nu met *'een gesloten tuin'* en *'een gesloten bron, een verzegelde fontein'*. Dat wil zeggen dat hij haar ziet als uitsluitend voor hemzelf, als iemand die alleen voor hem openstaat. Ze laat niemand anders toe haar te benaderen. Zo is zij een verkwikking voor zijn hart. Hoezeer hij dat waardeert, klinkt door in hoe hij haar weer aanspreekt: *'Mijn zuster, [Mijn] bruid'* (vs. 12; zie vs. 9).

Dit geeft opnieuw een beeld van hoe de Heer Jezus de Zijnen ziet. Hij ziet hen als alleen voor Hem. Wie Hem liefheeft, wil zijn of haar liefde alleen met Hem delen en sluit zich af voor andere voorwerpen van liefde. Dit is ook van belang in het huwelijk. Daarin moeten man en vrouw een gesloten tuin zijn, wat inhoudt dat zij niemand anders in hun leven toelaten om hun liefde mee te delen. Als een getrouwde man of vrouw verliefd wordt op iemand anders, zijn ze niet meer een gesloten tuin en een gesloten en verzegelde bron. Een oorzaak voor deze 'openstelling' kan bijvoorbeeld zijn dat de vrouw van haar eigen man geen aandacht krijgt en die aandacht wel van een ander krijgt. Het kan dan gebeuren dat ze 'haar tuin opent' voor die ander en de 'verzegeling van de bron' verbreekt. De man is schuldig aan het ontstaan ervan, maar de vrouw heeft ook geen enkele verontschuldiging. Voor het openstellen van de 'tuin' is nooit een verontschuldiging te vinden.

In het boek Spreuken spreekt Salomo tot zijn zoon ook over de vrouw als een bron van vreugde voor haar man (Spr. 5:15-19). In een andere benadering, maar met dezelfde strekking, waarschuwt hij zijn zoon ervoor dat hij niet naar een andere bron moet gaan, maar voortdurend mag ronddolen in haar liefde (Spr. 5:19). Hij zegt tegen hem dat hij aan zijn eigen vrouw genoeg moet hebben. In zijn eigen huis heeft hij een bron die zijn dorst kan lessen, daarmee bedoelt hij zijn eigen vrouw. Zo kan bij hem *'het huwelijk (...) in ere zijn en het huwelijksleven onbezoedeld, want hoereerders en overspelers zal God oordelen'* (Hebr. 13:4).

Salomo stelt hem de vraag, waarin het antwoord eigenlijk al ligt opgesloten: *'Moeten je bronnen zich naar buiten toe verspreiden, de waterbeken op de pleinen?'* (Spr. 5:16). Als de man zijn huis en zijn vrouw verlaat om naar een vreemde vrouw te gaan, verlaat hij zijn 'gesloten

tuin' en gaat hij *'naar buiten toe'*, naar *'de waterbeken op de pleinen'*. De bronnen die buiten zijn, de vrouw die hem verleidt, zijn voor iedereen beschikbaar. Maar de bron van verkwikking moet alleen zijn eigen vrouw zijn. Het mag geen optie zijn dat zijn liefde ook naar een vreemde vrouw uitgaat.

De geestelijke toepassing is, zoals ook hier in het Hooglied, dat wij aan de Heer Jezus en aan Hem alleen genoeg hebben. Hij heeft ons onvoorwaardelijk en exclusief lief en rekt ook op onze onvoorwaardelijke, exclusieve liefde (2 Kor. 11:2). Ware bevrediging van elk verlangen dat wij hebben, is alleen in Christus' liefde te vinden. Als we ouder worden, zal onze liefde voor onze vrouw niet verminderen, maar juist toenemen, net zoals onze liefde voor Christus. Als het goed is, is het leven van de gelovige als een tuin, waarin de Heer Jezus met hem gemeenschap wil hebben. De gesloten bron in de tuin is een beeld van het Woord van God dat onder de leiding van de Heilige Geest wordt overdacht. De gelovige die als een gesloten tuin is, is iemand in wie het Woord van Christus, het Woord van de Geliefde, rijkelijk woont (Kol. 3:16).

We mogen onszelf wel afvragen of wij zo'n gesloten tuin voor de Heer Jezus zijn. Is ons leven, is mijn leven, helemaal alleen voor Hem? We zullen wel moeten toegeven dat het niet altijd zo is, maar is het ons diepste verlangen dat Hij vreugde aan ons leven beleeft? De gelovige is ook als een *'verzegelde fontein'*. Wat verzegeld is, behoort toe aan degene van wie het zegel is. De gelovige is verzegeld met de Heilige Geest en behoort aan de Heer Jezus toe (Ef. 1:13; 2 Kor. 1:21-22). Door de Geest is hij vast aan Christus verbonden en zal hij steeds meer van de heerlijkheid van Christus gaan ontdekken. De Geest is immers op aarde gekomen om van Christus te getuigen (Joh. 16:13-14). Uit de verzegelde fontein stroomt door het onderwijs van de Geest levend water uit het binnenste van gelovige tot verkwikking van de Heer Jezus en van zijn omgeving (Joh. 7:37-39).

We kunnen ook op een verkeerde manier afgesloten zijn. Dat is het geval als ons leven en de christelijke gemeenschap waarvan wij deel uitmaken niet door Gods Woord en Gods Geest worden beheerst, maar door overleveringen van mensen, door dode orthodoxie. We handhaven regels voor ons eigen leven en voor anderen die niet uit de Schrift zelf komen, maar uit verklaringen van de Schrift, die per definitie mensenwerk zijn. Dan staan we niet meer open voor de werkzaamheid van de Heilige Geest. Het uiterlijk wordt dan de maatstaf

waaraan het geestelijk leven wordt gemeten. Naar het innerlijke leven, de omgang met de Heer Jezus en de liefde voor Gods Woord, wordt niet gevraagd.

Een hof of een tuin is in de Schrift een plaats waar God gemeenschap met de mens wil hebben. Dat zien we al in het paradijs (Gen. 2:8). Het is een tuin die helemaal door Hem is gemaakt als een lusthof voor Hemzelf. Daarin zijn de hoogste zegeningen van de schepping verenigd. De mens mag daarin en daarvan samen met Hem genieten. Hij komt hiervoor naar hem toe in de avondkoelte (Gen. 3:8a). Door de zondeval is er voor God niets van het genot van de tuin overgebleven. De mens heeft de tuin niet afgesloten gehouden en heeft zijn gemeenschap met God opgezegd. Hij is ongehoorzaam geworden aan zijn opdracht om de hof te bewerken en te onderhouden als een lusthof voor God (Gen. 2:15). Hij heeft de duivel

de toegang niet geweigerd, maar heeft hem toegestaan binnen te komen en is met hem in gesprek gegaan (Gen. 3:1-6). Bij volgende 'tuinen' zien we eenzelfde beeld. Bijvoorbeeld bij Israël dat God tot een wijngaard voor Zichzelf had gemaakt (Jes. 5:1-7). Daarin zijn mensen gekomen die Hem hebben uitgeworpen om die wijngaard zelf te bezitten (Matt. 21:33-39).

Toch er is vandaag een groep mensen, en die zal er ook in de toekomst zijn, die voor Hem die tuin vormen die uitsluitend voor Hem is. Wij mogen dat als gelovigen zijn. Wij zijn het als we ons leven openstellen voor de werking van Gods Woord en Gods Geest. Het gevolg is dat ons hart en ons denken op *Christus* wordt gericht. Om *Hem* gaat het in Gods Woord en om *Hem* gaat het bij het werk van de Geest. Israël zal zo'n hof voor Hem zijn in de toekomst (Jes. 51:3).

IN DE SCHADUW VAN DE ALMACHTIGE

Hugo Bouter

'Zie, een Koning zal regeren in gerechtigheid, en vorsten zullen heersen overeenkomstig het recht. Die Man zal zijn als een beschutting tegen de wind, een schuilplaats tegen de vloed, als waterbeken in een dorre streek, als de schaduw van een zware rots in een dorstig land' (Jes. 32:1-2 HSV).

De Man over Wie de profeet in deze verzen spreekt, is de Messiaanse Koning, die komt om Zijn rijk op te richten en te regeren te midden van Zijn volk Israël. Wij vinden hier vier aspecten van de grootheid van de Messias als de Beschermers van wie Hem toebehoren:

1. Allereerst is Hij een *beschutting* tegen de wind. De wind is hier het symbool van de macht van Satan, 'de overste van de macht der lucht' (Ef. 2:2). Wie de Heer toebehoort, is veilig voor Satans aanvallen. Ons leven is immers met Christus verborgen in God (Kol. 3:3). De Heer biedt ook bescherming tegen allerlei 'wind van leer' (Ef. 4:14), allerlei dwaalleer die in de eindtijd op ons afkomt. De brieven van het Nieuwe Testament waarschuwen ons telkens daarvoor.
2. Hij is in de tweede plaats een *toevlucht* tegen de stortbui, een *schuilplaats* tegen de vloed. Hiermee wordt bedoeld de vloed van het gericht, de komende

toorn. Jezus redt ons van de komende toorn, van de oordelen van de dag van de Heer (1 Tess. 1:10). Wij worden door Hem behouden van de toorn (Rom. 5:9). God heeft ons namelijk niet bestemd tot toorn, maar tot het verkrijgen van de behoudenis door onze Heer Jezus Christus (1 Tess. 5:9). Hij is de Man, die geweldig van vermogen is (Ruth 2:1).

3. Ten derde voorziet Hij ons van *waterstromen* of *waterbeken* in een dorre streek. Hij is de geslagen Rots, waaruit de levensstroom vloeit. De wereld is een droge, dorre plaats en zij kan de ziel van de mens niet echt bevredigen. Maar wij mogen komen tot Christus en drinken uit de Bron van levend water (Joh. 4:14; 7:37-39; 1 Kor. 10:4).
4. Ten vierde geeft Hij *beschutting* en *schaduw* tegen de hitte van de dag, bescherming tegen de felste beproeving. Hij is het Schild dat ons beveiligd, de Rots die ons schaduw biedt. De vermoeide pelgrim vindt verkwikking, troost en kracht in de tegenwoordigheid van Christus. De Rots der eeuwen is onze Toevlucht. Wij hebben een machtige Heiland, een sterke Rots in een dorstig land. In de woestijn van dit leven stelt Hij niet teleur. Vertrouwen wij zo op Hem?

DE EINDTIJD

19. Het oordeel over de buurvölker van Israël

'Zie, Ik ga Jeruzalem maken tot een bedwelmende beker voor alle volken rondom, ja, ook tegen Juda zal het gaan bij de belegering van Jeruzalem. Op die dag zal het gebeuren dat Ik Jeruzalem zal maken tot een steen die moeilijk te tillen is voor al de volken. Allen die hem optillen, zullen zichzelf zeker diepe sneden toebrengen, en al de volken van de aarde zullen zich tegen haar verzamelen (...).

Op die dag zal Ik de leiders van Juda maken als een vuurbekken in een stapel hout en als een brandende fakkel in een graanschoof. Rechts en links zullen zij al de volken rondom verteren' (Zach. 12:2-3, 6).

Wat gebeurt er met de andere volken die met de koning van het noorden naar Jeruzalem zijn opgetrokken om tegen de stad te strijden? Ook op deze vraag geeft de profeet Zacharia een helder antwoord. We hebben al gezien dat de Europese legers worden vernietigd, dat het beest en de valse profeet in de poel van vuur worden geworpen, dat Christus is teruggekomen en op de Olijfberg aan Zijn volk is verschenen, en dat de koning van het noorden is verslagen.

Op sommige plaatsen in het Oude Testament komen andere volken of naties¹ voor die ook tegen Jeruzalem zullen optrekken. Enkele belangrijke plaatsen zijn Maleachi 4:1-3; Joël 4:1-2, 11-16; Psalm 83:2-9 en ten slotte Zacharia 12:1-6. Het zal duidelijk zijn dat al deze volken niet dezelfde zijn als de tien koningen met hun legers. In Maleachi 4 zien we vooral dat deze volken na de verschijning van Christus worden geoordeeld.

Joël noemt als plaats van het oordeel het dal van Josafat². In Psalm 83 vinden we deze volken met hun profetische namen: Edom, de Ismaëlieten, de Hagrieten, Moab, Gebal, Ammon, Amalek, Filistea en Assyrië. Ten slotte vinden we in Zacharia 12:1-6 dat God deze volken zal oordelen, doordat de bewoners van de stad Jeruzalem en het huis van Juda deze volken zullen verslaan (vgl. Zach. 10:3-5).

Wie dit onderwerp verder wil bestuderen, kan nog studie maken van de oordeelsaankondigingen over deze vijandige volken in Jesaja 13 tot 27, Jesaja 34 en Jeremia 46 tot 51.

1) In Zacharia 12:2, 6 is sprake van al de volken rondom en in 12:3 van al de volken van de aarde.

2) Niet duidelijk is waar dit dal ligt. Sommigen denken in de buurt van Jeruzalem.

20. Wat gebeurt er met Rusland?

'Het woord van de HEERE kwam tot mij: Mensenkind, richt uw blik op Gog, het land van Magog, de oppervorst van Mesech en Tubal, en profeteer tegen hem. Zeg: Zo zegt de Heere HEERE: Zie, Ik zal u, Gog, oppervorst van Mesech en Tubal! Ik zal u omkeren, Ik zal haken in uw kaken slaan en Ik zal u doen uittrekken: u, met heel uw leger (...). Bij hen zijn Perzen, Cusjieten en Puteeërs (...) vele volken met u. Na vele dagen zult u gestraft worden. Aan het einde van de jaren zult u komen in een land dat hersteld is van het zwaard, bijeengebracht uit vele volken op de bergen van Israël (...). U zult oprukken, u zult komen als een verwoesting; u zult als een wolk zijn en het land bedekken, u en al uw troepen en vele volken met u' (Ezech. 38:1-9).

Het is aan te raden om eerst de hoofdstukken 38 en 39 van Ezechiël in hun verband te lezen. Beide hoofdstukken gaan over hetzelfde onderwerp, de vernietiging van gigantische legermachten. Ten eerste ontdekken we dat deze strijdkrachten, afgezien van de vele volken die hen vergezellen (zoals Perzië en Ethiopië), hun thuisbasis hebben in het uiterste noorden. De plaatsaanduiding 'het uiterste noorden' komt in deze hoofdstukken driemaal voor (38:6,15; 39:2), en moet worden gezien vanuit het land Israël. Wie een atlas ter hand neemt, zal ontdekken dat het maar om één land kan gaan: Rusland, met als hoofdstad Moskou. We kunnen dus een duidelijk onderscheid maken tussen 'de koning van het noorden', en de legers uit het 'uiterste noorden'. Wat betreft hun vijandschap tegen Israël, staan zij aan dezelfde kant.

Als in het kleine land Israël aan het begin van het Vrederijk relatieve rust en veiligheid heersen, zullen grote Russische legers het land binnenvallen. Het land wordt 'een niet ommuurd land' genoemd (Ezech. 38:11, 14). Voor de Russische legers lijkt dit het meest geschikte moment te zijn, ongetwijfeld ook omdat de Europese legers zijn vernietigd, de koning van het noorden aan zijn einde is gekomen en het oordeel aan de buurvölker van Israël is voltrokken. Rusland heeft zich tot dan toe afzijdig gehouden van het oorlogsgebeuren. Het zal op dit tijdstip niet moeilijk meer zijn om het door oorlogen verzwakte Israël zijn buit af te pakken (denken we aan de enorme olievelden in de landen die Israël heeft ingenomen).

Eén ding schijnen de leiders van de strijdkrachten echter niet door te hebben: dat het God Zelf is, die hun legers aanstuurt – zoals een paard in wiens mond haken worden aangebracht – en hen brengt naar de bergen van Israël.

God zal de machtige legers elkaar laten vernietigen: 'Op al Mijn bergen zal Ik een zwaard tegen hen oproepen, spreekt de Heere HEERE. Ieders zwaard zal tegen zijn broeder zijn. Ik zal met hem een rechtszaak voeren door pest en door bloed. Ik zal een alles wegspoelende regen, en hagelstenen, vuur en zwavel op hem doen regenen, op zijn troepen en op de vele volken die met hem zijn. Zo zal Ik Mijn grootheid tonen en Mij heiligen en voor de ogen van vele heidenvolken bekend worden. Dan zullen zij weten dat Ik de HEERE ben' (Ezech. 38:21-23).

Zo zullen deze strijdkrachten aan hun einde komen. God zal hen slaan door hen tegen elkaar op te zetten en door middel van natuurrampen. Door dit oordeel zullen zoveel mensen om het leven komen, dat de bewoners van het land Israël zeven maanden nodig hebben om hun lijken te begraven (Ezech. 39:12-16).

21. Het oordeel over de levenden

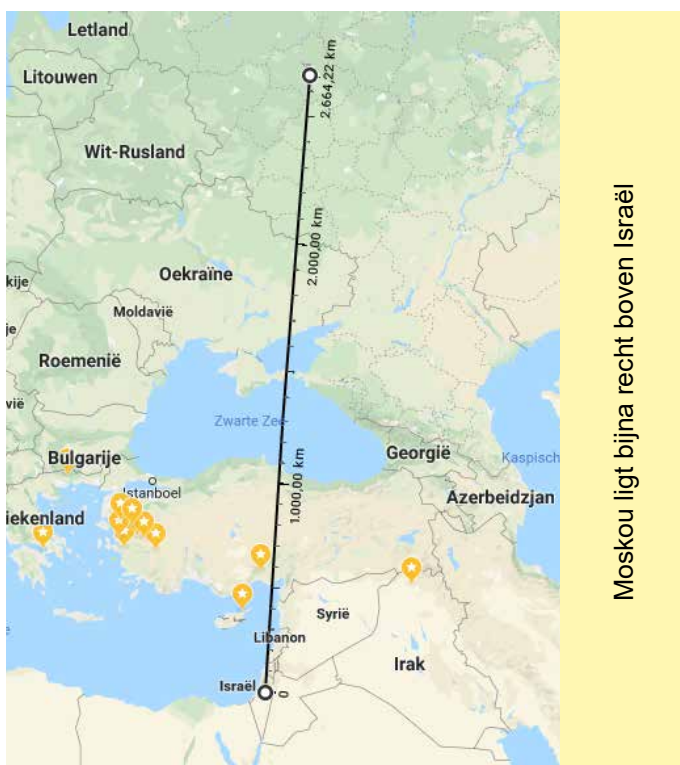
'Wanneer de Zoon des mensen komen zal in Zijn heerlijkheid en al de heilige engelen met Hem, dan zal Hij zitten op de troon van Zijn heerlijkheid. En voor Hem zullen al de volken bijeengebracht worden, en Hij zal ze van elkaar scheiden zoals de herder de schapen van de bokken scheidt. En Hij zal de schapen aan Zijn rechterhand zetten, maar de bokken aan Zijn linkerhand. Dan zal de Koning zeggen tegen hen die aan Zijn rechterhand zijn: Kom, gezegenden van Mijn Vader, beërf het Koninkrijk dat voor u bestemd is vanaf de grondlegging van de wereld. Want Ik had honger en u hebt Mij te eten gegeven; Ik had dorst en u hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en u hebt Mij gastvrij onthaald. Ik was naakt en u hebt Mij gekleed; Ik ben ziek geweest en u hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis en u bent bij Mij gekomen (...). Voorwaar, Ik zeg u: voor zover u dit voor een van deze geringste broeders van Mij gedaan hebt, hebt u dat voor Mij gedaan. Dan zal Hij ook zeggen tegen hen die aan de linkerhand zijn: Ga weg van Mij, vervloekten,

in het eeuwige vuur, dat voor de duivel en zijn engelen bestemd is. Want Ik ben hongerig geweest en u hebt Mij niet te eten gegeven; ik ben dorstig geweest en u hebt Mij niet te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling en u hebt Mij niet gastvrij onthaald; naakt, en u hebt Mij niet gekleed; ziek en in de gevangenis, en u hebt Mij niet bezocht (...). Voorwaar, Ik zeg u: voor zover u dit voor een van deze geringsten niet gedaan hebt, hebt u het ook niet voor Mij gedaan. En dezen zullen gaan in de eeuwige straf, maar de rechtvaardigen in het eeuwige leven' (Matt. 25:31-46).

Aan het begin van het Vrederijk, als de Zoon des mensen is verschenen in Zijn heerlijkheid, zullen alle volken van de aarde voor Hem worden bijeengebracht.³ Al deze volken worden als twee groepen beschouwd: als schapen en als bokken. Zij worden van elkaar gescheiden. De schapen gaan het Koninkrijk binnen dat God voor hen heeft voorbereid, maar de bokken gaan het eeuwige verderf tegemoet. Het doorslaggevende criterium voor oordeel versus zegen is het enkele feit hoe deze mensen de broeders van de Koning behandeld hebben. Wie zijn de broeders van de Koning? Het zijn bovenal de boodschappers uit het volk Israël, die na de opname van de gemeente – meer in het bijzonder in de eerste helft van de laatste jaarweek van Daniël 9 – het evangelie van het Koninkrijk wereldwijd onder alle volken hebben verkondigd (Matt. 24:14). Ze hebben dat met grote ijver, maar vooral onder veel tegenstand en met gevaar voor eigen leven gedaan.

Bij de rechtszitting waarbij alle volken voor Hem worden bijeengebracht, rekent de Heer het feit dat deze mensen in die moeilijke tijd Zijn broeders goed hebben behandeld, alsof ze dat voor Hem persoonlijk hebben gedaan. Op de verbaasde vraag van beide groepen, wanneer ze de Koning dan hebben ontmoet, legt Hij uit dat het om hun gedrag jegens Zijn broeders gaat. De 'schapen' hebben het evangelie aanvaard, en dat hebben ze niet in de laatste plaats getoond door de boodschappers van de Koning, Zijn broeders, welkom te heten. Maar de 'bokken' wezen de boodschappers af en gaven hun niet te eten en te drinken, voorzagen hen niet van kleding en bezochten hen niet toen ze in de gevangenis zaten.

Moeten we ons dit oordeel zo voorstellen, dat individuele mensen uit deze volken in Jeruzalem bij elkaar zullen komen? Of doet de Rechter in Jeruzalem uitspraak, terwijl delegaties uit deze volken wellicht daarbij aanwezig zijn, zoals deze ook gedurende het Vrederijk elk jaar naar Jeruzalem zullen optrekken; en wordt het vonnis pas later in de desbetreffende landen ten uitvoer gelegd? We zullen nog zien hoe dit in zijn werk zal gaan: zie Matteüs 13:38-43, 49-50.

Moskou ligt bijna recht boven Israël

3) Het gaat hier om de vijfde categorie van volken die we met het oog op de gebeurtenissen in de eindtijd moeten onderscheiden. Volledigheidshalve nog weer een overzicht:

- (a) de Europese legers;
- (b) de koning van het noorden;
- (c) de buurvölker van Israël;
- (d) Rusland en zijn bondgenoten;
- (e) alle overige volken.

Het is niet onwaarschijnlijk dat de volken waarvan de legers op een eerder tijdstip al in Israël waren vernietigd, dan ook definitief geoordeeld zullen worden.

In de nabijheid van de meester

Zo begon Elisa aan zijn nieuwe taak: 'Daarna stond hij op, volgde Elia en diende hem'. Wij kunnen ons afvragen wat zijn taak eigenlijk inhield. Hij is beslist niet begonnen met het verrichten van tekenen en wonderen onder het volk Israël. Hij moest luisteren naar de woorden van de profeet Elia, en onder meer zorgen voor diens persoonlijke behoeften. In 2 Koningen 3:11 vinden wij een uitspraak die licht hierop werpt: 'Elisa, de zoon van Safat, die water op Elia's handen goot'. Hij begon dus met heel simpel werk: het gieten van water over Elia's handen (bijv. na de maaltijd).

Maar het leven in de nabijheid van de profeet maakte hem langzamerhand rijp voor andere taken. Dit principe geldt ook voor ons. Het leven in de tegenwoordigheid van onze Heer en Meester en het luisteren naar Zijn Woord is de basis die nodig is om ons ten volle toe te rusten 'tot alle goed werk' (2 Tim. 3:16-17). Laten wij gehoor geven aan de roepstem van onze hemelse Heer en Hem trouw dienen.

Advertentie

Zeven facetten van de gemeente van God

volgens de brief aan de Efeziërs

ISBN: 978-94-91797-33-0

Prijs per stuk 4,90 Euro

Vreemd vuur

Over het aanroepen van de Geest, het vallen in de Geest, de doop met vuur, bevrijding van gebondenheid en geestelijke oorlogvoering

ISBN: 978-94-91797-31-6

Leefregels voor christenen,

zoals Paulus die aan ons geeft in Romeinen 12

ISBN: 978-90-70926-69-4

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma AcrobatReader® (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer; Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl